

# РЕШЕНИЕ

№ 27572

гр. София, 18.12.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в  
публично заседание на 22.11.2024 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев**

**ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова**  
**Теодора Милева**

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9695** по описа за **2024** година докладвано от съдия Теодора Милева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството и е по реда на чл. 208 и сл. АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на началник група при ОПП - СДВР, чрез гл. юриск. К. В.- Г. срещу решение № 3216/09.07.2024 г. по анд. № 4640/2024 г. по описа на СРС, НО, 114- и състав. С решението е отменено Наказателно постановление (НП) № 23-4332-015867 от 10.08.2023 г., издадено от Началник група при ОПП- СДВР, с което на Т. Р. У. на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание – „глоба“ в размер на 100 лв., както и наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца“ за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от Закон за движение по пътищата (ЗДвП).

В жалбата се сочи, че оспореното решение е неправилно, постановено в противоречие с материалния закон и съдопроизводствените правила, необосновано и явно несправедливо. Излага доводи, че от събраните по делото доказателства категорично се установява, че водачът е напуснал местопроизшествието и не е изчакал пристигането на компетентните органи на МВР. Твърди, че нарушението и обстоятелствата, при които е извършено са описани пълно и ясно както в АУАН, така и в НП. Претендира разноси за двете съдебни инстанции. Прави възражение за

прекомерност на адвокатския хонорар.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Т. Р. У., редовно призован, чрез адв. Д. оспорва касационната жалба. Счита, че в случая няма пострадало лице, поради което посочената като нарушена норма по чл. 123 от ЗДвП не намира приложение. Претендира разноски.

Представителят на СГП счита, че касационната жалба е неоснователна, а оспореното решение е правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, I касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е основателна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, I касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Настоящата инстанция констатира обаче, че въззивното решение е постановено в нарушение на материалния закон.

Районният съд е обсъдил приложените по делото писмени и гласни доказателства, въз основа на които е установил, че на 03.07.2023 г. около 08:05 Т. Р. У. управлявал лек автомобил „П., с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] по [улица]. Движел се с посока от [улица]към [улица]. На кръстовището с [улица]предприел маневра ляв завой при зелен светофар за него, за да навлезе по [улица]. В същото време И. С. започнала да пресича [улица]в посока от тротоара на [улица]към [улица], на пешеходна пътека и при светнат зелен светофар за пешеходците. На мястото, където свидетелката пресичала, [улица]бил разделен по средата с тревна площ. След като преминала тревната площ, С. била бутната от автомобила, управляван от ответника. След удара И. С. имала моменти, в които губела съзнание и след това се възстановявала. Била отведена до тротоара. Т. Р. У. слезъл от автомобила си и отишъл при пострадалата, попитал я как е и дали иска да я закара до дома ѝ. След това изместил автомобила си, за да не пречи на движението и отново отишъл при пострадалата, като продължил да се интересува от здравословното ѝ състояние. Тя казала, че е медицинско лице и отказала на касатора да я откара до дома ѝ. След като си тръгнала и У. напуснал местопроизшествието. Впоследствие С. посетила "Пирогов", където било установено, че има спукан таз и спукана пубисна кост. В болницата била посетена от полицейски служител, като дала следения за случилото се. Във връзка със случая било образувано досъдебно производство.

На 04.07.2023 г. срещу У. бил съставен АУАН № 1005571 за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. "б" от ЗДвП. Актът бил предявен на нарушителя, който го подписал без възражения. Препис от него му бил връчен. Въз основа на акта било издадено процесното НП № 23-4332-015867 от 10.08.2023 г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, решаващият съд е обосновал извод, че вмененото на ответника нарушение действително е осъществено от обективна и субективна страна, който извод се подкрепя изцяло и от настоящия съдебен състав. В хода на съдебното следствие са събрани всички относими към случая доказателства и е изяснена фактическата обстановка. От събраните писмени и гласни доказателства, безспорно се установява, че Т. Р. У. като водач на МПС е причинил ПТП. Във връзка с това, съдът приема, че ответникът виновно е извършил вмененото му нарушение, противно на изложеното в писмения отговор на касационната жалба. Деянито, което правилно е квалифицирано, като такова по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. "б" от ЗДвП, е извършено от субективна страна при форма на вината-непредпазливост. Съгласно приложимата норма водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са пострадали хора да остане на мястото на произшествието и да изчака пристигането на компетентните органи на МВР. Тази разпоредба е императивна, законодателят въвежда задължението безусловно, без изключения от обективен или друг характер. Понятието "пътнотранспортно произшествие" е дефинирано в § 6 т. 30 от ДР на ЗДвП като събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. По смисъла на § 6 т. 27 от ДР на ЗДвП "участник в пътнотранспортно произшествие" е всеки, който е пострадал при произшествието или с поведението си е допринесъл за настъпването му. Доколкото процесното произшествие е причинено в резултат от действията на Т. Р. У., същият несъмнено има качеството на участник в ПТП. Не се спори по делото, че ответникът не е останал на място и не е изчакал пристигането на органите на реда, въпреки че е бил наясно, че е бутнал пешеходец с автомобила си.

В тази връзка, за да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на едно лице, разпоредбата на чл. 6 от ЗАНН изисква наличието на вина. Тя може да бъде проявена в двете форми - умишъл и непредпазливост. При непредпазливостта деецът макар да не е желал настъпването на вредоносен резултат, е могъл да знае и е бил длъжен да знае, че върши нарушение и, че вредоносният резултат ще настъпи. Действително, от свидетелските показания на И. С. се установява, че Т. Р. У. я е попитал дали има нужда от помощ, но тя е отказала. Въпреки това, въззивният съд правилно е приел, че ответникът е осъществил състава на тази разпоредба, независимо от причините, поради които не е изпълнил предписанието на закона, тъй като той е длъжен да се съобрази с него, а не с мнението на други лица- в случая пострадалата пешеходка. В този смисъл ЗДвП определя за пешеходец всеки участник в движението, който се намира на пътя, извън пътно то превозно средство и не извършва работа по пътя. По силата на чл. 5, ал. 2, т. 1 от ЗДвП водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците, а съгласно чл. 25 от същия закон преди предприемане на каквато и да е маневра следва да се увери, че няма да създаде опасност за участниците

в движението, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение. При условие, че водачът не е видял пострадалия пешеходец, той не е изпълнил задължението си, установено в посочените разпоредби, което обосновава осъществяване на процесното деяние при форма на вина несъзнавана непредпазливост. Установената форма на вина не освобождава жалбоподателят от отговорност, защото съгл. чл. 7, ал. 2 от ЗАНН непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност.

Въпреки изложеното, настоящият съдебен състав не възприема като законосъобразен изводът на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административно-наказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление. Не се споделят констатациите на въззивния съд, че в процесното НП с оглед правната квалификация е налице неяснота относно вмененото нарушение. В същото е посочена цифровата квалификация на нарушението по чл. чл. 123, ал. 1, т. 2, б. "б" от ЗДвП, която норма съдържа една единствена хипотеза, а именно – „Водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен да остане на мястото на произшествието и да изчака пристигането на компетентните органи на Министерството на вътрешните работи“. В процесното НП, при словесното описание на нарушението, гласящо „... не остава на мястото на произшествието и изчаква пристигането на компетентните органи на МВР“ очевидно е пропусната частицата „не“. Районният съд сам е посочил в решението си, че в случая най - вероятно се касае до техническа грешка, но въпреки това е приел, че е налице съществена неяснота при описанието на нарушението. Противно на това, касационният състав счита, че в НП достатъчно ясно и конкретно е посочена нарушената норма и за Т. У. не би могло да възникне съмнение за това в какво точно нарушение е обвинен, поради което и не е накърнено правото му на защита. Предвид правилно определената правна квалификация на нарушението, липсата на частицата „не“ не води до такава сериозна неяснота в обвинението, която да е довела до невъзможност за ответника да разбере за какво нарушение му е вменена административно- наказателна отговорност. В допълнение, в хода на административно- наказателното производство са изготвени констативен протокол за ПТП с пострадало лице, скица на ПТП към протокола, декларация от Т. Р. У., в която сам заявява, че не е останал на мястото на произшествието и не е изчакал пристигането на органите на реда- писмени доказателства, които напълно подкрепят установената с АУАН и НП фактическа обстановка. В подкрепа на изложеното се явява и фактът, че ответникът безпроблемно е организирил защитата си пред съда.

В заключение, неправилно СРС е приел в оспореното решение, че при издаването на НП са допуснати съществени нарушения, ограничили правото на защита на санкционирания субект. Настоящият състав намира, че по делото безспорно е доказано извършването от наказаното лице на вмененото му нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. "б" ЗДвП от субективна и обективна страна, за което законосъобразно му е наложена предвидената в закона санкция. Размерът на наложеното наказание е съобразен с тежестта на нарушението, степента на вината на нарушителя и данните за предходни нарушения по ЗДвП.

Уважаването на касационната жалба обуславя основателност на искането на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции, което съдът, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ определя в размер на общо 200 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН Административен съд София - град, I- ви касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 3216/09.07.2024 г. по анд. № 4640/2024 г. по описа на СРС, НО, 114-и състав, с което е отменено НП № 23-4332-015867 от 10.08.2023 г., издадено от Началник група при ОПП- СДВР И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 23-4332-015867 от 10.08.2023 г., издадено от Началник група при ОПП- СДВР, с което на Т. Р. У. на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание – „глоба“ в размер на 100 лв., както и наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца“ за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от.

ОСЪЖДА Т. Р. У. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк]1А, №511, вх. 4, ап.85 да заплати на СДВР, сумата от 200 (двеста) лева- юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: